

ת"פ 10704/12/22 - מדינת ישראל נגד דוד מירון בסיל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 10704-12-22 מדינת ישראל נ' בסיל

לפני כבוד השופטת מירי הרט-ריץ
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד דן טוניק
נגד
הנאשם דוד מירון בסיל
ע"י ב"כ עו"ד קובי בר-לב

גזר דין

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו ובמסגרת הסדר בין הצדדים בעובדות כתב אישום מתוקן בשתי עבירות של השלכת פסולת, פסולת גושית ופסולת בניין ברשות הרבים, עבירה לפי סעיף 2 + 13(ב)(1) ו- ג(א1)(א) לחוק שמירת הניקיון, התשמ"ד-1984 (להלן - "**החוק**") ובשתי עבירות של פינוי פסולת בניין לאתר שאינו אתר לסילוק פסולת בניין, עבירה לפי סעיף 7(ד) + 13(ב)(א4) לחוק.
2. בהתאם לעובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם, במועד הרלוונטי, היה הנאשם הבעלים, המחזיק, המשתמש והנוהג במשאית מ.ר. 5351168 (להלן - "**המשאית**"). במועדים 26.10.21 ו- 28.10.21, בשעת לילה מאוחרת, הוביל הנאשם במשאית פסולת, פסולת בניין ופסולת גושית (להלן - "**הפסולת**") והשליכה בשטח פתוח ברשות הרבים (להלן - "**המקרקעין**"). במעשיו האמורים לכלך הנאשם את רשות הרבים ופינה פסולת למקרקעין שאינם אתר לסילוק או לריכוז וטיפול בפסולת.

ההסדר בין הצדדים

3. הצדדים הגיעו להסדר במסגרתו הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן והורשע. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית, אך הסכימו כי הנאשם יוכל לעתור לביטול הרשעה בעוד שעמדת המאשימה להרשעה.

עיקר טענות המאשימה לקביעת העונש

4. ב"כ המאשימה טען כי יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם כאירוע אחד עם שני מעשים נבדלים, אשר נעשו במועדים שונים כאשר כל אחד מצריך פעולה נפרדת.
5. אשר לערך חברתי טען, כי השלכת פסולת ברשות הרבים הפכה לסוגיה מטרידה בהיקפה והשלכתה גורמת למפגעים סביבתיים של זיהום קרקע, זיהום מי תהום, התהוות מזיקים ופגיעה אסתטית וציין כי הנאשם לא ניקה את השטח מיוזמתו אלא עשה כן לאחר שהוצא צו ניקוי. עוד טען, כי העבירות שבוצעו על ידי הנאשם הן בעלות מניע כלכלי ולפיכך, עונש כלכלי משמעותי, לצד הרשעה, יבטיח הרתעה כלפי היחיד וכלפי הרבים.

6. אשר למתחם הענישה - ב"כ המאשימה טען כי מתחם הענישה במקרים דומים הוא קנס של 50,000 ₪ עד 90,000 ₪ עם רכיבים נלווים של מאסר על תנאי, התחייבות כספית, פסילת רישיון בפועל או על תנאי.

7. אשר לביטול ההרשעה טען, כי אין מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה שלגביהן מצא בית המשפט להגמיש את מבחני הלכת **כתב** ועל כן, נסיבות המקרה בענייננו אינן מצדיקות ביטול הרשעה. עוד טען כי לא עלה בידי הנאשם להוכיח באמצעות עדותו של העד קובי משיח מטעם ההגנה נזק ברמת הסתברות גבוהה, דהיינו שהנאשם יפוטרו במקרה של הרשעה. לעניין זה אף ציין, כי עלה מעדותו של מר משיח שהנאשם הוא עובד לויאלי, הממלא תפקיד שקיים קושי בגיוס עובדים אליו וכי החברה אשר מעסיקה את הנאשם אף אינה בודקת את עברם הפלילי של עובדיה.

8. לאור כל האמור עתר ב"כ המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה ולהשית קנס של 50,000 ₪, מאסר על תנאי, התחייבות בגין כפל הקנס שיושת קנס ופסילת רישיון על תנאי.

עיקר טענות ההגנה לקביעת העונש

9. מטעם ההגנה העיד מר קובי משיח. העד סיפר כי הוא מכיר את הנאשם מזה 22 שנה וכי הנאשם עובד תחתיו. לדבריו מדובר בעובד מסור אשר מילא את כל תפקידיו בחברה בהצטיינות ושאין לחובתו עבירות משמעת. בעדותו הראשית אמר כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה ליצור קושי בשיבוצו של הנאשם לעבודה במקומות מסוימים, אך בחקירתו הנגדית אישר כי הוא לא שוקל כלל את פיטוריו של הנאשם וכי הדברים אשר נרשמו במסמך טע/1 נועדו להבהיר שאם הרשעת הנאשם תיוותר על כנה, ייתכן שייקרא לשימוע וביור משמעת אף פיטוריו של הנאשם אינם עומדים על הפרק. עוד עלה מעדותו כי החברה בה עובד הנאשם אינה פועלת ברשויות אשר מכרזים מטעמם הוצגו לבית המשפט מטעם ההגנה. בנוסף עלה מעדותו של העד, כי בכל הקשור בתחום האחריות שלו בחברה - הוא אמנם נדרש לבדוק שכלל העובדים פועלים תחת החוק, אך החברה אינה בודקת את עברם הפלילי של עובדיה או של העובדים המתקבלים דרך חברות כוח אדם ולמעשה אין כל אכיפה הנוגעת לכך.

10. ב"כ הנאשם טען כי כתב האישום לא מייחס לנאשם מפגע סביבתי חמור ואף לא ניתן לייחס לנאשם מניע כלכלי. לכן, לא רק שאין מדובר בנסיבות לחומרה כפי שהדבר הוצג על ידי המאשימה אלא שעומדות לזכות הנאשם נסיבות לקולה הבאות לידי ביטוי באופן תיקון כתב האישום ונלמדות מכך שהנאשם ניקה את המקרקעין מהפסולת.

11. עוד טען ב"כ הנאשם כי מדובר בעבירות מסוג אחריות קפידה ולכן עתר לביטול ההרשעה תוך שהפנה לפסיקה. לעניין זה גם טען כי הנאשם עובד מזה 26 שנה באותה חברה ומעולם לא דבק רבב במעשיו. עם זאת טען, תוך שהפנה לטנ/1 כי החברה בה עובד הנאשם שוקלת להפסיק את העסקתו ככל שההרשעה תיוותר על כנה וזאת נוכח השתתפותה של החברה במכרזים של רשויות מקומיות שונות ומהתחייבויותיה שלא להעסיק עובדים אשר לחובתם הרשעה.

12. ב"כ הנאשם גם עמד על נסיבותיו האישיות של הנאשם המפרנס חמישה ילדים, משלם מזונות וחי בדוחק כלכלי ותחת הלוואות. עוד טען, כי בנו מוכר במחלקה לשירותים חברתיים בתל אביב (טע/3) וסובל מבעיות שונות וכי הוא נדרש לטפל בבנו אשר אף מתלווה אליו לעבודתו. עוד ציין, כי הגשת כתב האישום עוררה חרדות אצל הנאשם בדבר יכולתו להמשיך לפרנס את בני משפחתו באם יורשע וטען כי מעדותו של מר משיח עלה שאם

ההרשעה תיותר על כנה, קיימת אפשרות שהנאשם יוזמן לשימוע שבעקבותיו תאלץ החברה לשקול את סיום העסקתו.

13. לאור כל האמור עתרה ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם ולהשתת פיצוי סמלי.

דברי הנאשם

14. הנאשם בדבריו הביע חרטה על המעשים בהם הורשע והבהיר כי הוא בעל אכפתיות בכל הנוגע לסביבה. לעניין נסיבותיו האישיות טען כי הוא מפרנס שתי משפחות וכי מצבו הכלכלי בכי רע. הנאשם ציין כי הוא עובד בחברה כ- 26 שנים וכי היה מבין הראשונים בארץ שעבד עם משאיות של מוטמני קרקע.

סוגיית ההרשעה

15. כלל יסוד הוא, כי משנקבעו על ידי בית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלבנטית.

16. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא חריגה ושמורה רק למקרים מיוחדים ויוצאי דופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים שנקבעו בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל** (1997) (להלן - "**עניין כתב**") - ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; שנית, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. ויובהר, במהלך השנים, בית המשפט העליון שב ואשרר את ההלכה בעניין **כתב** ואת תוקפם של התנאים האמורים.

17. ב"כ הנאשם טען כי העבירות בעניינו הן עבירות מסוג אחריות קפידה. ב"כ המאשימה טען מנגד, כי העבירות בהן הורשע הנאשם אינן עבירות מסוג אחריות קפידה ועל כן אין מקום לנקוט בגמישות עת מחילים את הלכת **כתב**.

18. תחילה יאמר, כי סעיף 13(ו) לחוק שמירת הניקיון קובע - "**עבירה לפי סעיף זה היא מסוג העבירות של אחריות קפידה**" ועל כן ניתן לקבוע כי העבירות בהן הורשע הנאשם הן עבירות מסוג אחריות קפידה כטענת בא-כוחו. אמנם, ברע"פ 3515/12 **מדינת ישראל נ' דוד שבתאי** (2013) נקבע על ידי בית המשפט העליון כי עת עסקינן בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה ניתן להחיל את הלכת **כתב** בגמישות רבה יותר אך גם נקבע בפסקה 13 כך -

"כל עוד העבירות האסדרתיות נושא דיונו מטופלות במסגרת ההליך הפלילי "**הקלאסי**" עומדת בעינה ההלכה שלפיה ההרשעה היא הכלל, והימנעות מהרשעה היא החריג. בצד האמור, מאפייניהן של עבירות אלה ונסיבות ביצוען יילקחו בחשבון במסגרת האיזון הכולל שנקבע בהלכה הפסוקה. הלכת **כתב** תוחל אפוא בגמישות רבה יותר בעבירות אסדרתיות של אחריות קפידה".

בנוסף נקבע בפסקה 35 בהקשרן של עבירות סביבתיות -

"אכיפת הוראות הדין היא כלי מרכזי בהגנה על הסביבה ואין להקהות את חודו. עם התגברות המודעות הציבורית לחיוניות ההגנה על הסביבה, קבע המחוקק הוראות חוק רבות בתחום איכות הסביבה, לרבות במישור הדין הפלילי ... כבר לפני שני עשורים עמד בית משפט זה על החשיבות שבשמירה על הסביבה

והצורך בהחמרת הענישה כלפי הפוגעים ... הימנעות מהרשעה מגבילה, כאמור, את משרעת הסנקציות העומדת לרשות בית המשפט, ועלולה גם לשדר מסר מקל כלפי הציבור, שאינו עולה בקנה אחד עם המגמה להחמרת הענישה בגין עבירות אלה".

ובהמשך בפסקה 38 -

"להשקפתי, כל עוד מדובר בהליך פלילי, מוסיף לחול הכלל הנטוע בפסיקתנו שלפיו הליך שבו הוכחה אשמתו של נאשם מסתיים בהרשעתו בדין. ההכרעה אם ראוי להעביר עבירות אלה (כולן או מקצתן) למתווה אחיפה חלופי נתונה למחוקק ולמחוקק המשנה. כל עוד הדבר לא נעשה, קביעת כלל הפוך בדבר הימנעות מהרשעה (אלא בנסיבות מחמירות) תגביל את אפשרויות הענישה העומדות לרשותו של בית המשפט, תכביד על רשויות אכיפת החוק ותפגע בתכלית ההרתעתית החשובה שעליה עמד בית משפט זה ביחס לעבירות אסדרתיות בכלל, ועבירות איכות הסביבה בפרט".

19. שקלתי אם אמנם ניתן לנקוט בענייננו בגמישות בהקשרה של סוגיית ההרשעה נוכח העובדה שמדובר בעבירות אסדרתיות, אך כידוע ביטול הרשעה שמור למקרים חריגים בהם קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה.

20. מצאתי כי אין מקום לסטות מהכלל וכי נסיבותיו של המקרה דנן אינן מצדיקות את ביטולה של ההרשעה וזאת מהסיבות הבאות: ראשית, הנאשם הורשע בשתי עבירות סביבתיות אשר נעברו בשני מועדים נפרדים והצריכו פעולה נפרדת מצד הנאשם. הנאשם אף ציין בפניו (פרוטוקול, ע' 17 ש' 3) כי השליך את הפסולת במקרקעין שלוש פעמים ולכן אין מדובר במעידה חד-פעמית; שנית, מקובלת עליי טענת המאשימה כי עצם השלכת הפסולת יוצרת מפגע סביבתי של הקרקע כמו גם מפגע אסתטי והדבר מהווה נזק בפני עצמו וזאת על אף שלא הוכח בפניי נזק של ממש; שלישית, הנאשם אמנם ניקה את המקרקעין מהפסולת אך הדבר לא נעשה מיוזמתו אלא רק לאחר שהוצא צו ניקוי; רביעית, בהקשרן של עבירות איכות הסביבה קיים אינטרס ציבורי בהרשעת הנאשם והעברת מסר מרתיע; חמישית, ובכך העיקר - לא עלה בידי הנאשם להצביע על נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו בשל ההרשעה ואף לא להצביע על נזק בלתי פרופורציונאלי. מר משיח הבהיר בעדותו באופן ברור, כי פיטוריו של הנאשם אינם עומדים על הפרק וכי הרשעתו עלולה לחשוף אותו, לכל היותר, לבירור משמעותי בחברה בה הוא מועסק. מר משיח הדגיש את מקצועיותו ומצוינותו של הנאשם לצד תפקידו הייחודי בחברה ולא התרשמתי כי יש כוונה להפסיק את עבודתו של הנאשם בשל ההרשעה דנן וזאת לאחר 26 שנות עבודה ללא רבב. עוד הבהיר מר משיח בעדותו כי האמור בסעיף 4 למכתבו לפיו "**ככל שהתיק בעניינך יסתיים בהרשעה ניאלץ לשקול את סיום העסקתך בחברתנו, בכפוף לשימוע**" אינה מלמדת על כוונה לפטר את הנאשם אלא מבטאת את האפשרות, כאמור, שהנאשם יוזמן לבירור משמעותי ואפשר שייבחן המשך עתידו בחברה על ידי ההנהלה. עם זאת, ככל שהדבר נוגע לו - כמנהל הישיר של הנאשם וכמי שבפניו נערכים בירורים משמעותיים בחברה - אין כוונה להפסיק את עבודת הנאשם. כך, גם נתתי דעתי לכך ששמעתי מפי מר משיח כי החברה אינה מודעת לעברם של עובדיה ומקבלת שירותי כוח אדם מחברות חיצוניות וזאת מבלי שיש לה ידיעה אודות עברם. לכן, אני מתקשה להניח כי דווקא בהקשרו של הנאשם, עובד מסור ומצטיין, תנקוט החברה בהליך קיצוני לקראת הפסקת העסקתו.

21. בשולי הדברים גם אציין כי עלה מעדותו כי החברה בה עובד הנאשם אינה פועלת ברשויות אשר מכרזים מטעמם הוצגו לבית המשפט מטעם ההגנה ולכן לא מצאתי כל בסיס לטענה כי החברה תידרש לנקוט בהליכים

כנגד הנאשם אך בשל סיבה זו.

22. ויודגש - אין די בפגיעה פוטנציאלית עתידית שאולי ותתממש, ויש להוכיח כי ההרשעה תביא לפגיעה קונקרטיה ומוחשית (רע"פ 54/15 פלוני נ' **מדינת ישראל**, פסקה 13 (2015); רע"פ 9118/12 פריגין נ' **מדינת ישראל**, פסקה 10 (2013) (להלן - "עניין פריגין"). כמו כן, הגם שמדובר בסוג העבירות שאינן מהחמורות, יש לתת את הדעת לכך שביטול הרשעה עלול להעביר מסר שגוי הן לנאשם והן לציבור אשר לחשיבות של שמירה על איכות הסביבה.

23. הנה כי כן, משלא הוכחה פגיעה קונקרטיה בהמשך עיסוקו של הנאשם ובשים לב לאינטרס הציבורי, אני מוצאת כי אין מקום להימנע מהרשעה.

קביעת מתחם העונש ההולם

24. העיקרון המנחה בענישה הינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי המוגן שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בערך החברתי, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

25. הערכים המוגנים העומדים בבסיס עבירות השלכת פסולת הם הזכות לחיים בסביבה נקייה והאינטרס בדבר שמירה על איכות הסביבה ועל ערכי הטבע מפני מפגעים ונזקים בלתי הפיכים.

26. מידת הפגיעה בערכים המוגנים שביצע הנאשם הם ברף הנמוך שכן לא הוכח בפניי כי הנאשם פעל בשל מניע כלכלי בהינתן שאינו מבעלי החברה ואף לא הוכח בפניי כי נגרם נזק סביבתי משמעותי. מנגד, מדובר בשני אירועים שהתרחשו במועדים שונים ובפסולת אשר הושלכה במקרקעין אשר הציבור עובר בהם חלף החובה להשליכה במקום המיועד לכך ותוך הבטחת טיפול נאות בפסולת. עם זאת, אני קובעת כי מדובר באירוע אחד לצורך קביעת המתחם בהתאם לע"פ 4910/13 ג'אבר נ' **מדינת ישראל** (2014).

27. להלן אבחן את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות לפי חוק שמירת ניקיון -

ת"פ (קריית גת) 7657-05-19 **מדינת ישראל נ' אלקירנאוי ואח'** (2023) - הנאשמים הורשעו בעבירות לפי חוק שמירת הניקיון וכן בעבירה של הפעלת עסק ללא רישיון. בית המשפט גזר על נאשם 1 (מנהל ונהג בעסק) קנס של 38,000 ₪ ומאסר על תנאי, על נאשם 2 (מנהל בעסק) קנס בסך 35,000 ₪ ומאסר על תנאי עם קנס של בסך 35,000 ₪ ועל הנאשם 3 (נהג שכיר אצל הנאשמים 1 ו- 2) קנס של 14,000 ₪ והתחייבות כספית.

עפ"ג (חי') 41577-08-14 **מדינת ישראל נ' מוחמד מנאע** (2014) - בית המשפט קיבל ערעור על קולת הקנסות שהושתו על המשיבים וגזר על המשיב 1 (בעל החברה) קנס בסך 25,000 ₪ בנוסף להתחייבות כספית, על משיבה 2 (החברה) קנס בסך 40,000 ₪ בנוסף להתחייבות כספית ועל המשיב 3 (נהג המשאית ועובד בחברה) קנס של 10,000 ₪ בנוסף להתחייבות כספית.

ת"פ (רמלה) 70155-07-19 **מדינת ישראל נ' אלעוברה ואח'** (2022) - הנאשמים הורשעו על יסוד הודאתם בעבירות לפי חוק שמירת ניקיון ובעיסוק ללא רישיון. בעת הרלוונטית היה נאשם 1 בעלים של משאית ואילו נאשם 2 הועסק על ידו כנהג המשאית. הנאשמים השליכו פסולת ברשות הרבים ב-3 הזדמנויות שונות. בית המשפט גזר על

נאשם 1 קנס בסך 50,000 ₪, מאסר על תנאי ופסילה מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 3 חודשים ועל נאשם 2 קנס בסך 10,000 ₪, מאסר על תנאי ופסילה מלהחזיק ברישיון נהיגה.

עפ"ג (חי') 1014-09-17 **מדינת ישראל המשרד להגנת הסביבה נ' לי-א-מין מירן השקעות ונכסים בע"מ** (2017) - בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור על קולת הקנסות שהושתו על המשיבים אשר הורשעו בעבירות של השלכת פסולת ברשות הרבים בשש הזדמנויות שונות וכן בעבירה של ניהול עסק ללא רישיון. בית המשפט גזר על המשיבה 1 (החברה) קנס של 60,000 ₪ והתחייבויות, על המשיב 2 (בעל החברה ומנהל) קנס של 25,000 ₪, התחייבות ומאסר על תנאי ועל המשיב 3 (מנהל בחברה) קנס של 15,000 ₪, התחייבות ומאסר על תנאי.

28. מעבר לאמור, פסיקת בתי המשפט מלמדת על החומרה שיש לייחס לעבירות של איכות סביבה ועל החשיבות הטמונה בשמירה על איכות הסביבה. וכך הדברים בבג"ץ 4128/02 **אדם טבע ודין - אגודה שיתופית ישראלית להגנת הסביבה נ' ראש הממשלה** (2004) בפסקה 10 לפסק-דינו של כב' הנשיא ברק -

"איכות החיים נקבעת על-פי איכות הסביבה. אם לא נשמור על הסביבה, הסביבה לא תשמור עלינו. מכאן החשיבות הרבה - לכל פרט ופרט ולחברה בכלל - בשמירה על איכותה של הסביבה בה מתנהלים חיינו ... אכן, אחד האתגרים החשובים ביותר של ימינו (בעולם ובישראל) הוא זה של איכות הסביבה... אחד הערכים החברתיים הראויים להגנה הוא זה של שמירה על משאבי הטבע...".

29. כך, גם עמד בית המשפט העליון ברע"פ 1223/07 **סח עלי מורשד ואח' נ' מדינת ישראל - המשרד לאיכות הסביבה** (2007) על הנזק הנגרם בשל השלכת פסולת באופן בלתי מבוקר. וכך הדברים בפסקה 4 היפים לענייננו -

"בית-משפט זה עמד בעבר על הנזק הרב העלול להיגרם לכלל החברה בשל ביצוע עבירות הנוגעות לפגיעה באיכות הסביבה, בציינו: "שמירת הפסולת או פיזור וניקוז בדרך בלתי מבוקרת תביא לפגיעה - לעיתים פגיעה אנושה - באיכות החיים, בצחות האוויר, בזיהום מי-תהום, בהשמדת החי" ... הצורך החברתי הגובר בשמירה על משאבי הטבע ההולכים ומתדלדלים וההכרה בנזק שנגרם לכלל הציבור בשל זיהום הטבע והסביבה, חייבה את המחוקק לקבוע רמת ענישה משמעותית לעוברים עבירות אלו, ואת בית-המשפט בתורו לנקוט מדיניות ענישה מחמירה כלפי אותם עבריינים" (ר' גם ע"פ 671/97 (נצרת) קיבוץ מרחביה נ' מדינת ישראל (1997)).

30. עיינתי גם בפסיקה אליה הפנתה המאשימה, אך מדובר בעיקרם במקרים חמורים יותר מאשר בענייננו בהם הוגשו כתבי אישום כנגד החברה ובעליה וכללו עבירות נלוות נוספות. בענייננו, יש להדגיש, אין מדובר בחברה או בבעליה כי אם בנאשם אשר בבעלותו המשאית אך ככלל משמש כנהג בחברה.

31. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה - אחריותו של הנאשם כבעליה של המשאית, המחזיק והנהג בה - היא בלעדית. עם זאת, ועל אף שמדובר בעבירות אשר במהותן כלכליות לא הוכח בפניי כי המעשים נעשו בשל כדאיות כלכלית, שהרי הנאשם לא מוגדר כבעל החברה בה הוא עובד. מן העבר השני, התרשמתי מדברי הנאשם כי הוא אינו זוטר לגמרי בחברה והעובדה כי אין מדובר באירוע אחד מלמדת על תכנון מוקדם.

32. לאור כל האמור, בהתאם לפסיקה הנוהגת, אני קובעת כי מתחם הקנס ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם הוא קנס של 15,000 ₪ עד 50,000 ₪.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

33. לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות לסטייה ממתחם הענישה לקולה או לחומרה. לפיכך, יש לגזור את דינו של הנאשם בתוך מתחם הענישה.

34. נתתי משקל לקולה לעובדה כי הנאשם הודה ולקח אחריות על מעשיו וחסך זמן שיפוטי יקר. כך, גם זקפתי לזכותו את היותו נעדר עבר פלילי. נתתי דעתי גם לנסיבותיו האישיות של הנאשם ובפרט למצבו הכלכלי, כפי שפורט בפני, ולהתרשמותי האישית מהנאשם כאדם מסור ועובד מקצועי ומצטיין אשר לא דבק בהתנהלותו במשך כל השנים כל רבב ושהביע חרטה על המעשים בהם הורשע.

35. לפיכך, ולאחר ששקלתי את כל השיקולים, אני סבורה, כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחם.

36. אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. קנס בסך 15,000 ₪. הקנס ישולם לטובת הקרן לשמירה על הניקיון ב - 15 תשלומים חודשיים שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.9.23 ובכל אחד בחודש שלאחריו. לא ישולם אחד מהתשלומים במועד - תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי. באחריות המאשימה להעביר לנאשם את השוברים לתשלום.

ב. מאסר על תנאי למשך 2 חודשים, אותו לא ישא הנאשם אלא כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

ג. 2 חודשי פסילה על תנאי והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירות לפי החוק לשמירת ניקיון למשך שנתיים.

ד. התחייבות בסך 30,000 ₪ להימנע מעבירות לפי חוק שמירת הניקיון למשך שנתיים. רשמתי את התחייבותו של הנאשם כפי שנמסרה במהלך הדין.

ניתן היום, ז' אב תשפ"ג, 25 יולי 2023, במעמד הצדדים.